

CONDOL

Miquel, tots llevem àncores.
Tu ja has salpat.
I ara a nosaltres només ens resta
el teu vaixell, ple de records i d'enyors,
i la força de viure amb el somni
per poder arribar algun dia al teu port.

11 de novembre 2003

RECORDANT LA TEVA MIRADA

Primer aniversari de la mort d'en Miquel Martí i Pol

Avui fa un any
que em vas deixar orfe
de la teva mirada
i dels teus versos.
I estic trist, molt trist.
Sento un buit immens
per la teva absència;
sort en tinc del teu llegat,
sort en tinc dels teus miratges.
Vull agrair-te tant
que m'ensenyassis tantes coses,
i tants conceptes intangibles:
assaborir el silenci, la solitud, la generositat.
I és per això que no se m'acut res més,
que escriure aquest poema.
Perquè amb tu he après
l'alfabet diari del combat,
el regust per l'isolament,
la serenor per arranjar el meu desori,
i el valor per endinsar-me
més enllà del mi mateix.

Avui et ploro, mestre,
amb un plor ple de records i d'enyorances,
i només em consolen
aquelles nits estrellades
en què compartim el nostre estel,
i segueixo aplicat en el meu afany
per ser un bon mariner dels teus poemes.
Sento el teu alè, sento la teva remor,
i intento parlar amb la mort de tu a tu,
com tu em vas ensenyar.

Em cal, doncs, més honradesa?

Novembre 2004

DE RODA₀₃ A NADAL₀₅

Escriure el poema de Nadal
des del més auster compromís
és afirmar serenament
que sento aquell ofec
que m'oprimeix el pit,
i que els batecs del cor
enyoren poder evocar damunt el poema
tots els prodigis
i el misteri que hi ha dins de cada vers.
El secret no és en el poema.
El secret és en nosaltres mateixos,
i en la nostra pròpia lectura.
Senzillament, arriba un altre desembre,
una altra inflexió, un altre poema.

Si notes que el teu cor
ha perdut tots els senyals,
i que el seu ritme ha minvat
i que la indiferència l'ha envaït,
no restis en silenci.
No facis que la soledat et guanyi,
intenta refer el missatge

del teu pessebre amb urc.
Obre els mateixos camins de cada any
i, fins que les teves cames et servin,
arriba't a veure la criatura dolcíssima.

Res no et retorna de la vida,
només et queda l'esforç d'un passat
per millorar un incert present
i apostar discretament pel futur.

Plou a les meves pupil·les
quan veig que persisteix la misèria,
i la fam, i la melancolia.
No té més raó qui més crida,
ni més veritat qui més canons té.
De la guerra, n'han fet una metzina
que bevem a glops cada dia
i la sang omple els carrers d'arreu,
mentre la barbàrie continua.

Doneu-me la mà,
perquè estic ferit
i necessito passejar pel meu minúscul territori,
ple de pau i humilitat,
on tots els camins us acolliran
amb un gest desmesurat.
No hi trobareu cap mur
ni cap barricada d'odi;
el camí és planer i plàcid fins a Palestina.

Tinc a penes la força del gest
i les paraules nues
que lluiten contra el soroll corromput,
per poder sobreviure i conviure
amb la solitud i el silenci,
mentre assaboreixo la quietud,
aquella quietud perduda.

Segueixo somiant a arribar a Ítaca,
i ja em queda menys camí,
ja que avui escric des de Folegandros.

Desembre 2005

L'ALFABET MMP DE NADAL

Avui em poso a escriure aquesta nadala
com cada any,
i m'entendreixo tant
que quan em dirigeixo a vosaltres
fins i tot els ulls se'm neguen
perquè sé que sense vosaltres
jo no sóc res.
Però porto l'ombra del mestre
que sempre m'acompanya
recolzada damunt les espatlles
i que, al capdavant, em fa d'àngel.

Confegeixo rapidíssimament
com se m'han esvaït els dies d'aquest any.
Estic cansat, Miquel.
Hi ha dies que em llevo arraulit
i ja no crido tant,
més aviat parlo amb veu baixa i poruga;
em sembla que hi ha dies que ningú m'escolta.
Només em consola la capacitat d'isolament
i l'afany d'escriure aquests versos
que em fan recordar el mi mateix
més profund i fràgil;

aquell infant innocent
que s'inventava el pessebre
i obria infinitat de camins, tots en direcció a la cova.
En els nostres ulls hi havia una boirina
de felicitat immensa i el cor batejava amorosidament.
M'agrada ressaltar-ho perquè els costums, llavors,
eren els que eren.
I ara ja ho veieu,
els dies s'esfilagarsen amb tanta rapidesa
que nosaltres anem llançant les hores
esbrinant com ens vestirem
o com arranjarem el desori dels nostres armaris
plens de por i de dubtes.

Eren anys de creixença i de somnis
en què jugar a refer la història era fàcil;
el fred era aquietat i la neu tèbia
i l'amor ho podia vèncer tot.
Si més no, aquells dies tan assenyalats,
estava prohibit tenir comportaments estranys.
Però cada dia la daga del temps no perdona
i ens pesen els ulls que cloem debades
i les llàgrimes són escasses com la pluja.
Tenim el cos cansat i feixuc
i en els nostres caps un pes enorme
que no ens deixa descansar.

Canviem de rellotge tan sovint
que ni mirem l'hora,
i ens ofeguem en el remolí
de la tempesta diària de les nostres feines.

I a la nit, quan sembla que descansem,
l'artífex de la creació no ens retorna
ni un sol instant perdut; la vida continua...

Miro per la mateixa finestra de cada any
i els vidres són plens d'una capa de gebre finíssima,
però jo sento l'escalfor mentre escric aquest poema,
i al mateix temps dormo al ras del meu pessebre
ran d'un arbre que no parla.
I això m'ajuda a sentir la vostra remor,
encara que alhora senti el dring
de les bales plenes de sang
i dels míssils assassins
que omplen els carrers de Palestina.

I segueixo lluitant per un Nadal sense tristesa
però jo sol no puc,
i necessito comptar amb vosaltres,
perquè la remor persisteix
i el joc recomença...

Desembre 2006

